

Husmandsbrug; men da en Del af dette Areal hørte til Østrupgaards Inddæmning, altsaa havde et meget ringe Hartkorn, viste det sig, at de Bestemmelser, som fandtes i den gældende Lov, alligevel lagde sig hindrende i Vejen for, at en saadan Udstykning kunde finde Sted. Jeg formener imidlertid, at den Bestemmelse, som findes i de to sidste Stykker af Lovforslaget § 3, vil gøre det muligt, at hvor der er saadanne særlige Forhold, der taler for en Udstykning — ikke Sammenlægning eller Nedlægning — af en Ejendom, vil den, til Trods for Lovens Hovedbestemmelser, kunne gennemføres. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*):

Jeg udtaler min bedste Tak for den Tilslutning, som dette Lovforslag har mødt fra alle Partiers Side. Til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der henstillede, om ikke ogsaa den Udstykning, som fandt Sted i Byernes nærmeste Omegn, kunde blive Genstand for Overvejelse i den paatænkte Kommission, skal jeg sige, at denne Henstilling skal blive gjort til Genstand for den velvilligste Overvejelse.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger omtalte, at den nu snart tilendebragte Ejendoms-skyldvurdering tydede paa, at der har fundet en Nedlæggelse af Landejendomme Sted, idet der var 1 592 Landejendomme mindre til Skyldsætning end i 1916. Dette er rigtigt, jeg har faaet Meddelelse om, at den sidste Ejendomsskyldvurdering skulde vise en saadan Nedgang; og i og for sig er den Udvikling, som dette er et Udtryk for, af meget beklagelig Beskaffenhed. Men man maa dog ikke overse, at 1 600 Ejendomme for hele Landet dog, naar alt kommer til alt, er et meget ringe Antal. Jeg skal om dette Spørgsmaal, som ved tidligere Lejligheder har været fremdraget meget stærkt, og hvorom der ogsaa er rettet Forespørgsel til Ministeriet fra det nedsatte Udvalg angaaende Oprettelse af Husmandsbrug, udtale, at det er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at afgøre, i hvor stor Udstrækning Nedlæggelse egentlig finder Sted. Thi Sagen er, at der ikke findes nogen Lovbestemmelse, der forbyder en Mand at eje to Ejendomme og købe en tredie og en fjerde til. Derimod findes der en Lovbestemmelse, der paabyder ham at opretholde dem som selvstændige Landbrug; men hvad der forstaaes ved et selvstændigt Landbrug, er noget, som altid kan være Genstand for Fortolkning, og det vil ikke være muligt at trække en ganske bestemt Linie og sige: Naar du kommer over den, har du over-

traadt Loven. Derfor forekommer der en Række Tilfælde, hvor man maaske nok kan sige, at Bruget som saadant i Realiteten er nedlagt, men hvor det kan være meget vanskeligt at faa vedkommende draget til Ansvar overfor Loven, og det i alt Fald vil være umuligt efter de Dokumenter, der godtgør Ejendomsbesiddelsen, at paavise, at der har fundet en virkelig Nedlæggelse Sted. Men det glæder mig, at man her i Tinget fra alle Sider kan enes om dette Formaal, og at man ogsaa er enig i, at hele vor Udstykningslovgivning trænger til at blive grundig eftergaaet, saaledes at vi faar Bestemmelser, der sikrer den Fordeling af Landets Jord, som vi nu en Gang anser for at være til Lykke for Landbruget og hele Samfundet, men som ved Siden de af tillader en saadan Bevægelsesfrihed, som de stedlige og økonomiske Forhold under særlige Omstændigheder maatte gøre paakrævet. Jeg skal i den Henseende udtale min fuldstændige Enighed med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, der gjorde opmærksom paa, at den midlertidige Lovgivning, der her er til Behandling, hvor ønskelig den end kan være, i visse Tilfælde havde virket generende for Udstykningen. Denne Lovgivning kan ogsaa være generende for en Minister. Jeg tror, jeg tør sige, at ingen Lov har voldt mig saa megen Ulejlighed i den korte Tid, jeg har haft den Ære at være Minister, som denne midlertidige Udstykningslov, og jeg skal tilføje, at det har været med en virkelig Beklagelse, jeg i adskillige Tilfælde har maattet sig nej til Henvendelser om Dispensation fra denne Lov, en Dispensation, som jeg i og for sig maatte anse for at være paakrævet og berettiget. Naar jeg i saadanne Tilfælde alligevel har sagt nej, er det, fordi det, naar Spørgsmaalet skal afgøres her inde fra Centraladministrationen, er nødvendigt, hvis ikke det hele skal ende i ren Vilkaarlighed, at følge visse bestemte Regler. Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at den Dispensationsret, som er tillagt Ministeren i Henhold til Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, bør i de to Aar, for hvilke Loven skal gælde — og jeg udtaler det her, fordi jeg haaber at kunne faa Tingets Tilslutning dertil — opfattes paa den Maade, at det virkelig bliver en reel Dispensationsret, der gives, saaledes at man, hvor alle foreliggende fornuftige Hensyn anbefaler, at Lovens Bestemmelser fraviges, da ogsaa kan fravige dem. Der er ved Lovforslaget truffet den Sikringsbestemmelse, at kun naar Kommunalbestyrelsen anbefaler en Dispensation, kan Ministeren give den;